

Ik vraag geen oogst

Bescheidenheid, inzet, vertrouwen, trouw, dienstbaarheid, dankbaarheid, twijfel, oneindigheid, overgave, levenseinde...

Met *“Ik vraag geen oogst...”* citeerde Herman Van Rompuy zijn lievelingsgedicht *“De Ploeger”* van Adriaan Roland Holst, bij het afscheid van de Belgische politiek om eerste “President” van Europa te worden... Nu hij de politiek definitief achter zich heeft gelaten, ploegt hij verder als “dienaar van het Woord”...

In zijn dagboeknotities *“Mijmeringen”* (uitg. Davidsfonds, 2021) schrijft Herman Van Rompuy: *“Ik kom en spreek op zoveel plaatsen. Ik probeer telkens een positief gevoel door te geven. Wij zijn er om elkaar te helpen, niet om elkaar te bekampen. Dat is een zeer eenvoudige, wat wereldvreemde houding”* (p 119).

Onlangs zocht hij tijdens een internationaal *seminar* naar een antwoord op de vraag “Welke rol kan meditatie spelen in tijden van crisis”? Is iemand die zich verdiept in christelijke meditatie (John Main / Laurence Freeman) wereldvreemd? Of is de wereld zelf vreemder?

Elders schrijft hij. “Doe ik het goed? Of doe ik het goede? Het ene heeft betrekking op Mij. Het andere op de andere.” (p. 130). *“In ‘Mijmeringen. Dagboeknotities en haiku’s 2004-2021’ laat Van Rompuy ons proeven van zijn rijke pensées. Ze bieden voor de aandachtige lezer een inkijk in zijn ziel en in wat hem echt bezighoudt”*, lezen we in een recensie.

In gesprek met onze eminente gast proberen wij te ontdekken in hoeverre wij ons als Christen Forum-zoekers misschien *soulmates* mogen noemen? Want bij de “lange reis naar binnen” is mogen kijken in iemands ziel geen indiscreet voyeurisme, maar een teken van hoop op herkenning en in zekere zin dus gedeelde vreugde.

Haiku

<p><i>God, goedheid, liefde, gekregen en gegeven vullen een leven.</i></p>
--

De ploeger

Adriaan Roland Holst (1888-1976)

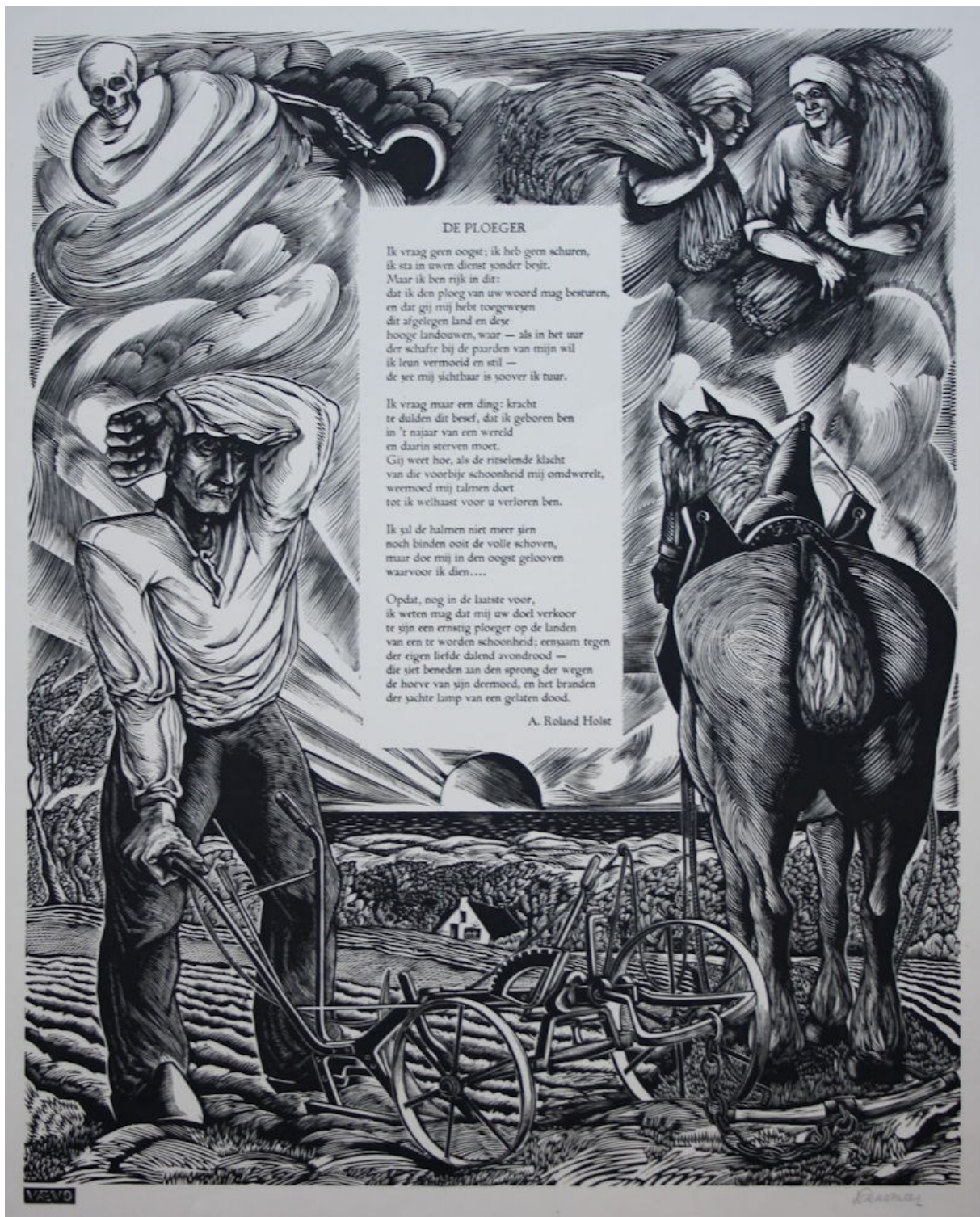
***Ik vraag geen oogst; ik heb geen schuren,
ik sta in uwen dienst zonder bezit.
Maar ik ben rijk in dit.
dat ik den ploeg van uw woord mag besturen,
en dat gij mij hebt toegewezen***

dit afgelegen land en deze
hoge landouwen, waar - als in het uur
der schafte bij de paarden van mijn wil
ik leun vermoeid en stil -
de zee mij zichtbaar is zover ik tuur.

Ik vraag maar één ding. kracht
te dulden dit besef, dat ik geboren ben
in 't najaar van een wereld
en daarin sterven moet.
Gij weet hoe, als de ritselfende klacht
van die voorbije schoonheid mij omdwerelt,
weemoed mij talmen doet
tot ik welhaast voor u verloren ben.

Ik zal de halmen niet meer zien
noch binden ooit de volle schoven,
maar doe mij in den oogst geloven
waarvoor ik dien...

Opdat, nog in de laatste voor,
ik weten mag dat mij uw doel verkoor
te zijn een ernstig ploeger op de landen
van een te worden schoonheid. eenzaam tegen
der eigen liefde dalend avondrood -
die ziet beneden aan den sprong der wegen
de hoeve van zijn deemoed, en het branden
der zachte lamp van een gelaten dood.

 Fokko Mees: Rijmprent "De ploeger"

Rond het gedicht *De ploeger* van Adriaan Roland Holst (1888-1976) graveerde Mees deze prent vol aan de dichtregels ontleende symboliek. Het gedicht dateert van 1917 en werd opgenomen in de bundel *Vorbij de wegen* uit 1920. De rijmprent kwam tot stand in 1926 als uitgave van de Vaevo.